

Arrest

nr. 284 217 van 31 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Peter J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J.P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker op 6 oktober 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 13 december 2022 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 27 december 2022 stemden de Kroatische overheden in met dit verzoek, op grond van artikel 20, lid 5 van deze Dublin III-Verordening.

1.5. Verweerder treft op 13 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze bijlage is de thans betreden akte, die als volgt luidt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: M.(…)

voornaam: K.(…)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 §5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer M.(…) K.(…), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, bood zich op 24.11.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 24.11.2022.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië op 06.10.2022.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 12.12.2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene stelde dat hij een tante heeft die in België woont en de Belgische nationaliteit heeft, M.(…) B.(…). Zijn tante geeft en momenteel onderdak en eten. Betrokkene kon tijdens het persoonlijk onderhoud geen identiteitsdocumenten voorleggen, hij verklaarde zijn paspoort onderweg te zijn verloren.

Betrokkene verklaarde dat hij Burundi op 15.09.2022 heeft verlaten omwille van veiligheid en armoede. Hij reisde per vliegtuig via Ethiopië en Turkije naar Servië. Hij verbleef er ongeveer twee weken en reisde daarna te voet via Bosnië naar Kroatië. Betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië werd gedwongen zijn vingerafdrukken af te staan maar stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verliet Kroatië na vier of vijf dagen per trein en reisde via Slovenië naar Italië. Hij vervolgde zijn reis per bus en trok via Frankrijk naar België.

Betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet meer verlaten te hebben sinds zijn binnenkomst in Kroatië.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij zich veilig voelt in België en weet dat in België naar hem zullen luisteren. Hij besloot in Burundi reeds naar België te komen.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er zich niet veilig voelde en er geen familie heeft.

Op 13.12.2022 verstuurdten wij een terugnameverzoek naar de Kroatische instanties. Zij stemden op 27.12.2022 in met ons verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 27.12.2022 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek

om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van terugdrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM

- verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ;https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat hij zich hier veilig voelt en ze hier naar hem zullen luisteren. Hij koos reeds in Burundi voor België. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er zich niet veilig voelde. We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Kroatische instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Kroatische instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de hiervoor bevoegde Kroatische instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene uitte verder ook verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er geen familie heeft. In België heeft hij een tante die hem momenteel onderdak en eten geeft. We verwijzen naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als neef kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van zijn tante. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Kroatië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2)

en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn tante bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde dat hij verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven maar dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 52). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 52)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. (AIDA-rapport p.80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. (AIDA p. 83).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren. (AIDA p. 26) We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene is er geen sprake van een (poging tot) push-back. In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en

mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielpcedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 91) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u

daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 13.01.2023

(...)"

1.6. Op 13 januari 2023 treft verweerder een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. Onder het kopje “middelen” ontwikkelt verzoeker volgende uiteenzetting in zijn bijzonder warrig opgesteld verzoekschrift:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

- Schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Schending van artikel 74/17, § 1, al. 1 (non- refoulementsbeginsel) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd;
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.1.1. INTERNATIONAAL RECHT;

3.1.1.1. Raad van Europa

Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Recht op leven» luidt:

1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

- (a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;
- (b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;
- (c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.».

Artikel 3 van hetzelfde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Verbod van foltering» luidt: «Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.».

3.1.2. INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT: pro memorie

3.1.3. NATIONAAL RECHT:

3.1.3.1. Grondwet : pro memorie

3.1.3.2. Wet

Artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dat het non-refoulementsbeginsel in het nationaal recht erkent, luidt:

«De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non- refoulementsbeginsel . ».

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17; a simili RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948, § 2.1.3) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht, p. 752. Heule: INNI publishers).

De artikelen 2 iuncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F/4 ; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F/4; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, §§ 6-10; RVS 28 september 2017, nr. 239.259, pp. 5-6/8; RVV Verenigde Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2). Artikel 52, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 bepaalt

dat de door dit Handvest erkende rechten waaraan de communautaire verdragen of het Verdrag betreffende de Europese Unie ten grondslag liggen, worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke binnen die verdragen zijn gesteld. Voor zover het voormelde Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke door genoemd verdrag aan worden toegekend (art. 52, § 3 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (2000/C 364/21)). Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Europese Unie een ruimere bescherming biedt (art. 52, § 3, in fine van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000). Dat wil zeggen dat geen der bepalingen van dit Handvest mag worden uitgelegd als zou zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Europese Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Europese Unie, de Gemeenschap of alle Lidstaten partij zijn, met name het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alsmede door de grondwetten van de Lidstaten (art. 53 van het van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, nr. 6/64, Jur. 1964, § 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier nomen en zonedig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, nr. 106/77, Jur. 1978, § 629).

3.2.

(...)

3.2.1.2. De ernst van de middelen

De middelen zijn ernstig.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt (cf. stuk nr. 2):

(...)

Verzoekende partij werd vijf keer ge-pushed back daarbij mishandeld. Zij hield er ietsels aan over, zoals uitdrukkelijk aangeeft (cf. stuk nr. 4):

(...)

Voor de Zwitsers Federaal Administratieve Raad alsook voor verschillende Nederlandse rechtscolleges zijn de push backs het bewijs dat tegenover Kroatië het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer kan gelden (cf. stuk nr. 3, p. 52).

De verklaringen van verzoekende partij worden uitvoerig in het AIDA-rapport april 2022 update gedocumenteerd.

Zo attesteerden twee forensische dokters van het Committee for the Prevention of Torture (CPT) van de Raad van Europa dat migranten die werden ondervraagd verwondingen op het lichaam vertonen ingevolge mishandeling door gezaghandhavers (cf. stuk nr. 3, p. 27). Zelfs medische noodhulp aan kwetsbare asielzoekers wordt geweigerd (ibidem, p. 28).

Het geweld beperkt zich niet tot push backs alleen maar is slechts onderdeel van een voortdurende en geïstitutionaliseerde discriminatie en idem racisme jegens migranten en ook nadien tegen de erkende vluchtelingen (cf. stuk nr. 3, pp. 30, 88, 118, 119, en 134).

De mishandelingen en discriminatie zijn dermate dat 70% tot 80% van de kandidaat asielzoekers na een korte periode doorreist naar andere lidstaten (cf. stuk nr. 3, p. 88).

Om dezelfde redenen zijn de 700 opvangplaatsen maar gemiddeld met de helft gevuld (cf. stuk nr. 3, p. 83) terwijl deze in twee gerenoveerde centra aan minimaal comfort voldoen (ibidem, p. 84). In tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven gaar het hier niet om een kwestie van cherry picking om in het land van voorkeur asiel te kunnen aanvragen maar om een gedwongen noodzaak het verblijf in Kroatië tot een korte transit te beperken.

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing houdende refoulement van verzoekende partij, leidt opnieuw tot blootstelling aan voortdurende en geïstitutionaliseerde discriminatie en idem racisme die een dergelijke graad van menselijke onwaardigheid aannemen dat zij de hardheidsdrempel van artikel 3 van het Europees Verdrag

tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onbetwistbaar overschrijdt.

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17; a simili RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948, § 2.1.3) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019).

Schending van het non-refoulementsbeginzel.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing komen.

(...)"

2.3.3. De Raad gaat er vanuit dat verzoeker in een enig middel beoogt de schending op te werpen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/17, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginzel. Alles wat verzoeker na punt 3.1. tot aan punt 3.2.1. ontwikkelt in zijn verzoekschrift beschouwt de Raad als theoretische toelichtingen over sommige geschonden geachte bepalingen. Blijkens zijn nota heeft verweerder het ook zo begrepen.

2.3.4. De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 EVRM / artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor de ingediende VIB verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginzel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.5. De betwisting komt er simpel gezegd op neer of de algemene situatie in Kroatië voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker ja dan neen van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 EVRM / artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en of verweerder dit alles voldoende onderzocht heeft.

2.3.6. *In casu* wijst de lijvige bijlage 26quater erop dat de verwerende partij een rigoureuus onderzoek heeft gevoerd over en tevens gemotiveerd heeft aangaande de algemene situatie in Kroatië voor Dublin-terugkeerders enerzijds en verzoekers persoonlijke omstandigheden anderzijds.

2.3.7. Meer bepaald blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Hij steunde zich bij zijn beoordeling verder op het landenrapport voor Kroatië, “2021, laatste update op 22.04.2022” zoals dit tot stand kwam binnen “het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport), een rapport van

Amnesty International van 2019 met als titel, *“Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route”*, een publicatie van de Kroatische ombudsvrouw van 25 juli 2019, een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat ingesteld werd door de Kroatische autoriteiten en dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië, de conclusies van het rapport van 10 oktober 2022, opgesteld door een Portugees parlamentslid, rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Ten slotte is er ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten blijkens de nota van verweerder. Hierin kan immers gelezen worden: *“De verwerende partij wenst te vervolgen dat er tevens- en hoe dan ook - individuele garanties aan de Kroatische instanties werden gevraagd, die bij schrijven van 27.12.2023 aan het Bestuur bevestiging gaven aangaande de voor verzoeker gevraagde individuele garanties. De Kroatische instanties stellen dat verzoeker, bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier. Er wordt tevens gesteld dat de Kroatische instanties het non-refoulement principe eerbiedigen en verzoeker niet zullen overdragen naar een land waar haar leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan”*.

De in de nota besproken brief van de Kroatische autoriteiten met individuele garanties wordt niet vermeld in de bestreden akte maar bevindt zich in het administratief dossier. De betrokken brief werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 27 december 2022, vermeldt verzoeker en de Dublin-III Verordening, en werd die dag via Dublinet aan de verwerende partij overgemaakt. Ze luidt als volgt:

“Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when she returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection.”

Hieruit blijkt dat verweerder in zijn nota kan gevolgd worden wanneer hij stelt dat er voor verzoeker individuele garanties zijn vanwege de Kroatische autoriteiten zoals hij het duidt in zijn nota. Ter terechtzitting werd de verzoekende partij gewezen op het feit dat de in de nota besproken brief van de Kroatische autoriteiten met individuele garanties voor verzoeker zich in het administratief dossier bevindt. De verzoekende partij heeft in dit verband geen opmerkingen geuit.

2.3.8. Verzoeker wijst erop in zijn verzoekschrift dat hij *“vijf keer [werd] gepushed back en daarbij mishandeld werd”*. In dit verband verwijst hij naar een bij het verzoekschrift gevoegde verklaring van zijn hand die dateert van 19 januari 2023. Hij is van oordeel dat zijn verklaringen steun vinden in het door verweerder vermelde AIDA-rapport in de bestreden akte. Er is volgens verzoeker in Kroatië voorts sprake van geïnstitutionaliseerde discriminatie en racisme jegens migranten en tegen erkende vluchtelingen van een dergelijke aard dat er sprake is van het bereiken *“van de hardheidsdrempel”* van artikel 3 EVRM. Ten slotte stipt verzoeker nog zonder meer de schending van het non-refoulementbeginsel aan.

2.3.9. Los van het gegeven dat verzoeker blijkens het Dublin-interview van 12 december 2022 dat van hem werd afgenomen, geen gewag gemaakt heeft van mishandelingen door politie tijdens veelvuldige pushbacks en hiervan (geen begin van) bewijs voorligt zoals bijv. een medisch attest ten bewijze van verwondingen opgelopen tijdens deze pushbacks, gaat hij er ten eerste met zijn betoog volledig aan voorbij dat hij bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet aan de buitengrenzen van dit land terecht komt met niet-EU-landen of in de buurt hiervan landinwaarts, waar de push-backs zich voordeden en dat er ten tweede concrete maatregelen getroffen werden door de Kroatische autoriteiten om de beschreven wantoestanden aan die buitengrenzen tegen te gaan waaronder het installeren van onafhankelijk toezicht, waarover verweerder uitgebreid motiveert in de bestreden akte.

2.3.9.1. Blijkens de bestreden bijlage 26quater zal verzoeker worden overgedragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Verzoeker verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië waar de wantoestanden plaatsgrepen en die sommige rechtscolleges ertoe aangezet hebben overdrachten naar Kroatië op te schorten. Zoals verweerder terecht aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit kan in het AIDA-rapport Kroatië “2021 update, laatste update op 22.04.22” – dat zich bevindt in het administratief dossier - worden gelezen dat er voor personen die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen, zoals het geval is voor verzoeker, geen aanwijzingen zijn dat ze problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De bestreden akte stelt eveneens terecht dat er volgens het voormelde rapport geen problemen gerapporteerd werden voor wat betreft de capaciteit en de levensomstandigheden in de twee opvangfaciliteiten die Kroatië kent voor verzoekers om internationale bescherming, met name een in Zagreb en een in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt. Eveneens motiveert verweerder blijkens het betrokken AIDA-rapport terecht, “Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA, p. 83)”.

Verzoeker brengt hiertegen niets concreets in.

2.3.9.2. Niettegenstaande er prima facie geen rapport bekend is dat gewag maakt van “push-backs” met politiegeweld voor wat betreft personen die op grond van de Dublin III-verordening werden overgedragen aan Kroatië, is verweerder in het bestreden overdrachtsbesluit concreet ingegaan op de ‘push backs’ met geweld door de Kroatische (grens)politie aan de buitengrenzen, zoals gemeld en gesignaleerd in verschillende rapporten en media. Hij wijst in dit verband op de volgende vaststellingen:

“In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie Voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’, p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’, p. 24). Gevallen van terugdrijving die in strijd

zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-home-affairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020".

Verzoeker brengt hiertegen niets concreets in.

2.3.10. In de bestreden akte kan voor wat betreft de persoonlijke medische situatie van verzoeker gelezen worden:

"Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 91) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen."

2.3.10.1. In het administratief dossier bevindt zich een medisch attest, opgesteld en ondertekend door de centrumarts op 16 januari 2023. Hierin verklaart deze dat verzoeker op die dag werd onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese. De arts verklaart op basis van die onderzoeken dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk vormt op artikel 3 EVRM.

2.3.10.2. Bij het verzoekschrift werd geen medisch attest gevoegd. Op 28 januari 2023 verstuurt de verzoekende partij naar de Raad een “*attest psychologische opvolging van 27.01.2023*”. De verzoekende partij stelt in dit verband in haar begeleidende nota dat ze kwalificeert als “aanvullend” in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet: “*Dit attest levert het bewijs van psychologische problemen waarvoor zij in het gesloten centrum wordt opgevolgd sedert 20 januari 2023 en waarvoor zij bij uitvoering van de bestreden beslissing in Kroatië niet zal worden verzorgd (cfr. UDN verzoekschrift p.17/26 en stuk nr. bij het UDN verzoekschrift, p.52) hetgeen een hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling in de zin van artikel 3 EVRM alsook een systematische tekortkoming in de minimumstandaardverplichting inzake medische verzorging in de zin en verplicht door artikel 19 (gezondheidszorg) van de Opvangrichtlijn 2013/33/EU (...) van 26 juni 2013 (...) uitmaakt*”.

In het betrokken attest van 27 januari 2023, dat opgesteld werd door psychologisch consulent L.V. van het repatriëringscentrum 127bis, kan gelezen worden: “*Hierbij verklaar ik dat Meneer M.K. psychisch wordt opgevolgd tijdens zijn verblijf in het gesloten repatriëringscentrum. Op 20/01/2023 en 27/01/2023 had betrokkene reeds een consult met de psychologisch consulent*”.

2.3.10.3. Vooreerst dient de Raad op te merken dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. De bestreden akte is geen beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarop voormelde wetsbepaling betrekking heeft.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet echter wel een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.10.4. Echter blijkt uit het attest niet dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden akte verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Ten eerste is een psychologisch consulent geen arts. Ten tweede zegt het attest, dat amper twee lijnen omvat, niet meer dan dat verzoeker psychisch wordt opgevolgd en dat hij tot tweemaal toe een consult had met de psychologisch consulent. Hieruit blijkt niet dat verzoekers mentale toestand van die aard is dat het zich verzet tegen de uitvoering van de bestreden akte. Voorts kan in de bestreden akte zoals reeds gezegd gelezen worden: “*Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 91)*”. Deze vaststelling vindt steun in het betrokken rapport.

2.3.10.5. Het blijkt dan ook niet dat verzoeker als alleenstaande man die alhier twee consulten heeft gehad met een psychologisch consulent zijn gezondheid en leven op het spel zet als hij binnen de Dublin-III Verordening terugkeert naar Kroatië, temeer gelet op het bovenvermelde attest van de centrumarts van 16 januari 2023.

2.3.10.6. Voormelde conclusie dringt zich des te meer op gezien de Kroatische overheden individuele garanties aan verweerder verstrekt hebben voor verzoeker. Ze hebben in hun brief van 27 december 2022 waarin verzoeker in de hoofding vermeld wordt namelijk gesteld dat hij bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier.

2.3.11. In deze brief van 27 december 2022 wordt tevens gesteld dat de Kroatische instanties het non-refoulement principe zullen eerbiedigen en verzoeker niet zullen overdragen naar een land waar haar leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan. Bovendien wijst de bestreden akte op het volgende: “*Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het ‘non refoulement’ beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020*”. Dit kan

niet onderuit gehaald worden door in het verzoekschrift simpelweg te verwijzen naar artikel 74/17, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en te poneren “*schending van het non-refoulementbeginsel*”.

2.3.12. Verzoeker maakt ten slotte gewag van “voortdurende geïnstitutionaliseerde discriminatie en racisme” jegens migranten en tegen erkende vluchtelingen die van een dergelijke aard zijn dat er sprake is van het bereiken “van de hardheidsdrempel” van artikel 3 EVRM. Verzoeker haalt paginanummers aan van het AIDA-rapport over Kroatië maar uit deze passages kan niet afgeleid worden wat verzoeker eruit afleidt. Er zijn weliswaar problemen van discriminatie op grond van ras of etnische origine op het vlak van huisvesting bijv. maar de passages strekken niet tot het besluit dat de “hardheidsdrempel” van artikel 3 EVRM bereikt wordt. Bovendien kan op pp. 118 en 119 van het betrokken rapport gelezen worden (vet aangebracht door de Raad): “*As reported in previous years, beneficiaries of international protection still face challenges in exercising their rights, as detailed in this Chapter. The MIPEX 2020 ranking listed Croatia among the countries categorised as Equality on paper - **Slightly unfavourable**” alsook “*The Croatian Red Cross reported that challenges in integration are more present in families than for **single persons as the latter are more mobile, they find job faster, have a widespread social network and accordingly integrate more easily into Croatian society.***”*

2.3.13. Gelet op het voormelde blijkt niet dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Verzoeker maakt zijn betoog niet aannemelijk dat verweerder zijn zaak niet zorgvuldig beoordeeld heeft of dat zijn overdracht naar Kroatië een schending met zich zal meebrengen van de artikelen 2 en 3 EVRM of van het non-refoulementbeginsel.

2.3.14. Uit het bovenvermelde volgt dat het enig middel ongegrond is en derhalve niet ernstig is.

2.4. De vaststelling dat er niet voldaan werd aan de cumulatieve voorwaarde inzake een ernstig middel volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. EKKA